

[BLESZCZEĆ *ub impf*

3 pl praes bl(e)szczą.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Lśnić, świecić [czym]: ieftełmy iákoby oni głupcy/ ktorzy fie wczyrniwłzy w piecu/ idą między ludzie/ tylko blefzczą oczymá a zębomá/ á nie widzą łzpetności twoiey. GilPos 169v (Linde).

Formacja pochodna: wybleszczać.

Cf **BLESZCZĄCY, BŁYSZCZEĆ**

HG